

Befolkningen og hos Lægerne, at det gaar til paa en uretfærdig Maade. Professor Keller siger i sin Skrivelse, at Anbringelsen gaar med Lodder.

Der er et andet Forhold, som gør sig gældende, naar, som vi haaber, Sønderjylland bliver indlemmet i Danmark. Professor Keller oplyser, at den Del af Sønderjylland, som der her rimeligvis vil blive Tale om, har aandssvage i et Antal af 300, hvoraf de 40 er anbragte paa en tysk Aandssvageanstalt i Slesvig By. Det er ret rimeligt, at disse 40, naar Indlemmelsen finder Sted, vil blive hjemsendt til Danmark, og de maa saa modtages her. Men i Øjeblikket staar vi saaledes, at vi ingen Steder har at anbringe dem, alle Pladser er optagne. Mine Udtalelser før drejede sig om Børn. Naar vi ser paa de voksne aandssvage, er Forholdet imidlertid lige saa galt. Der er voksne aandssvage, som har staaet paa Ventelisten i 10 Aar. Nu har Sønderjylland altsaa ikke mindre end 300 aandssvage, og det er rimeligt, at Sønderjyderne den Dag, Genforeningen har fundet Sted, vil kræve disse anbragt paa danske Aandssvageanstalter. Men det er, som sagt, i Øjeblikket umuligt at modtage dem.

Grunden til, at jeg har draget denne Sag frem, er, kan jeg godt sige, først og fremmest Hensynet til Børnene. Jeg synes, det er i høj Grad betænkeligt, at flere Hundrede Børn ikke kan blive anbragt paa nogen Anstalt. Enhver vil let forstaa, hvor stor en Ulykke det er at have et aandssvagt Barn i et Hjem sammen med andre Børn. Det er ikke saa længe siden, der kom en Mand til mig og klagede sin Nød. Han havde en Børneflok paa 5—6 Børn, af hvilke det ældste, en Pige paa 12—13 Aar, var aandssvagt og meget langt nede, i højeste Grad urenligt, ja, saa urenligt, at hun spiste sine egne Ekskrementer. Nu var Moderen død, og Manden stod alene tilbage med dette aandssvage Barn mellem de andre Børn. Han sagde: Det er mig umuligt at faa en Husholderske, som vil gaa ind til det. Han var i høj Grad ulykkelig og fortvivlet over disse Forhold. Det kunde ikke nytte, at han henvendte sig til Aandssvagevæsenet; det havde han allerede gjort, men han havde ikke opnaaet andet, end at Barnet blev indskrevet paa Ventelisten, og hvor lang Tid der kunde hengaa, før hun blev modtaget, vidste han ikke.

Vi har af disse Grunde haft Sagen fremme i Finansudvalget, og Udvalget til-

kaldte baade Undervisningsministeren og Justitsministeren til Forhandling om, hvad man kunde gøre. Her er jo egentlig kun eet at gøre: at skaffe Pladser ved at bygge. Jeg havde tænkt mig, at man foreløbig kunde benytte den Udvej at anvende nogle af de Barakker, som er blevet ledige ved Sikringsstyrkens Hjemsendelse. Disse Bygninger, der ganske vist kun er af Træ, syntes jeg maatte kunne anvendes i hvert Fald midlertidig, f. Eks. til deri at anbringe nogle af de aandssvage Børn. Hvorvidt det er kommet med denne Sag, ved jeg ikke, men jeg vil gerne saa stærkt, som jeg paa nogen Maade kan, lægge den højtærede Undervisningsminister paa Sinde, at der maa og skal gøres noget, thi det grænser nu, synes jeg, næsten til en Skandale. Det drejer sig jo her ikke om noget nyt, som er kommet frem i den sidste Tid, vi har vidst længe, hvordan Forholdene var, men der er intet gjort, og det forekommer mig, at vi ikke har Lov til længere at sidde dette Krav overhørigt. Der maa og skal gøres noget for at skaffe Plads baade til Børnene og til de voksne, og navnlig synes jeg, at nu, da Genforeningen med Sønderjylland forestaar, burde der sørges for, at man kan skaffe Plads til alle dem, der sikkert nu vil henvende sig til det danske Aandssvagevæsen. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister, at han endnu i indeværende Rigsdagssamling enten ved et særligt Lovforslag eller paa anden Maade træffer Foranstaltninger til, at vi kan modtage disse aandssvage Børn, og at vi ligeledes kan skaffe Pladser for de voksne aandssvage og for alle de aandssvage, som vil komme til os, naar Genforeningen har fundet Sted, bl. a. de 40 nede fra Slesvig, som sikkert vil blive udskrevet af de tyske Myndigheder, saa snart Genforeningen er sket, og som vi da ikke har noget Sted at anbringe. Professor Keller har allerede for et Par Aar siden forlangt, at den Kellerske Anstalt skulde udvides med 2 Paviljoner. Han har tillige udtalt, at Anstalten ved Vodskov er for lille og ogsaa skal udvides. For Ebberødgårds Vedkommende har vi bevilget Midler til at udvide Anstalten og gøre den dobbelt saa stor. Det er et Par Aar siden, men Arbejdet er gaaet saa langsomt, at intet af det, vi den Gang bevilgede, endnu er blevet taget i Brug. Jeg vil, som sagt, henstille til den højtærede Undervisningsminister, at der snarest muligt træffes Foranstaltninger til at afhjælpe de følelige